

servative Folkepartis Vegne, var tilbøjelig til at finde en Løsning paa dette Omraade. Jeg tror, at man i hvert Fald i Byerne i alle Partier er enig om, at det er uheldigt, og at det vækker Misstemning i Befolkningen at se Lejligheder staa ledige, naar man ved, at der er en saa frygtelig Boligmangel, som der er. Spørgsmaalet bliver blot, om vi kan finde en Løsning, der kan tilfredsstille os alle, og som kan hindre, at saadanne Lejligheder staa uboede hen. Jeg synes, at den Løsning, der er fundet i det foreliggende Lovforslag, er meget god, men det ærede Medlem, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne, mener jo, at den har visse uheldige Sider; det vil der imidlertid blive Lejlighed til at tale om senere, saa det skal jeg ikke komme ind paa, jeg skal blot udtale, at der fra vor Side vil være en god Villie til at søge at finde en Løsning af dette Spørgsmaal, som kan være tilfredsstillende, men jeg maa naturligvis paa den anden Side pointere, at det nytter ikke at finde en Løsning, som i Virkeligheden er aldeles utilfredsstillende, saaledes at den endda kunde tænkes at befordre dette uheldige Forhold i Stedet for at hindre dets fortsatte Bestaaen.

Om Spørgsmaalet om en Appelinstant skal jeg fremsætte et Par Bemærkninger. Jeg er betænkelig ved Indførelsen af en Appelinstant, ikke fordi jeg ikke vel indser Nyttens af at have et Sted, hvor man kan indanke de Kendelser, der fældes af Huslejenævnene; jeg ved, at der fra mangfoldige Lejeres Side har rejst sig Kritik over, at en afsagt Kendelse ikke kunde indankes noget som helst Sted, og jeg ved ogsaa, at der fra Ejernes Side er rejst en lignende Kritik. Naar jeg er betænkelig ved Indførelsen af en Appelinstant, er det, fordi jeg er bange for, at det vil blive en Ordning, der ikke er til at arbejde med. Jeg frygter for, at det vil blive en saa stor Mængde Sager, denne Appelinstant vil komme til at beskæftige sig med, at det bliver ganske umuligt at faa en Afgørelse af Spørgsmaale. Ogsaa under den nuværende Huslejelovgivning lyder der Klager over, at det varer for længe, inden Nævnets Afgørelse bliver bekendt for Ejer og Lejer. Hvis vi nu skal have en større Del af Sagerne — jeg antager, det vil blive en meget betydelig Del — indanket for en Appelinstant, vil der i hvert Fald efter min Mening gaa en betydelig længere Tid, end der nu gaar, hvad der vil bringe megen Usikkerhed ind i Lejerforholdet. Hvis der kunde skabes en Ap-

pelinstans, for hvilken kun en ringe Del af Sagerne indankedes — jeg tror, vi alle kan være enige om, at kun en ringe Del af Sagerne bør indankes, der er sikkert ikke fra nogen Side Ønske om at faa alle eller blot tilnærmelsesvis alle Sagerne behandlet gennem to Instanser — hvis der altsaa kunde findes en Ordning, hvorved man i ikke ringe Grad afskar Muligheden for at appellere, vilde mine Betæneligheder ved Appelinstanten være betydelig ringere, end de er i Øjeblikket med den Formulering, som Paragraffen om Appelinstant har i det foreliggende Lovforslag. Jeg er sikker paa, at man maa i hvert Fald forlange betydelig mere end eet Medlems afvigende Mening, for at en Sag skal kunne appelleres, efter min Mening maa man mindst fordrø, at baade en Ejer og en Lejer skal have udtalt deres Misbilligelse af det foreliggende Forslag, være imod den afsagte Kendelse, for at der kan være Mulighed for at appellere, men om dette Forhold kan der naturligvis forhandles nærmere i Udvalget.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting, og jeg skal udtale Haabet om, at det tillige maa blive en hurtig Behandling. Der er i vide Kredse af Befolkningen megen Spænding med Hensyn til dette Lovforslags Skæbne, og jo længere man trækker Afgørelsen ud, des stærkere vil Spændingen stige. Jeg vilde derfor anse det for meget heldigt, om det Udvalg, der bliver nedsat, hurtigt kunde naa til en virkelig reel Behandling af Spørgsmaalet og komme til et Resultat og en Indstilling til det høje Ting. Jeg skal ikke deltage i den Beklagelse, som det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, fremsatte over, at det var saa vanskeligt at behandle saa mange vigtige Spørgsmaal; det er muligt, at der er noget rigtigt deri, men det er ogsaa sandt, at Tiden er ekstraordinær, og derfor stilles der nye og ekstraordinære Krav til de lovgivende Faktorer, og disse maa tage disse Krav op og søge at faa det bedst mulige ud af de Lovforslag, der kræves af Befolkningen, og at udskyde Huslejelovgivningens Afgørelse vil jeg anse for meget uheldigt af Hensyn til den Befolkning, der er saa stærkt interesseret i, hvorledes den bliver.

Leerbeck: Det er et trist Billede, man faar af Boligforholdene her i København ved at gennemlæse den statistiske Beretning. Lejelighedsprocenten er nu nede paa 0,02 eller saa at sige 0, men ogsaa